

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสาร และงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำเพื่อเป็นความรู้ในการวิจัย เอกสารเหล่านี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ความรู้พื้นฐานทางทฤษฎีและความรู้เกี่ยวกับวิธีการสร้างคำในภาษาตระกูลต่างๆที่พูดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

1. ความรู้พื้นฐานทางทฤษฎี งานที่ศึกษาได้แก่

Nida (1970) ได้กล่าวถึงแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ประเภทของหน่วยคำ การซ้ำคำ และคำผสม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) ประเภทของหน่วยคำ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท โดยดูถึงความสัมพันธ์กันทางโครงสร้าง (structural relationship) ของหน่วยคำต่างๆ ได้แก่

1) หน่วยคำที่เติมกับรากศัพท์หรือหน่วยเติมศัพท์ (additive morpheme) ซึ่งประกอบด้วย หน่วยคำที่เติมหน้าศัพท์หรือหน่วยเติมหน้าศัพท์ (prefix) หน่วยคำที่เติมกลางรากศัพท์ (infix) หน่วยคำที่เติมหลังรากศัพท์ (suffix) และหน่วยคำที่เป็นหน่วยเสียงซ้อนหรือหน่วยเสียงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรากศัพท์ (suprafix)

2) หน่วยคำที่แทนที่บางส่วนของรากศัพท์หรือหน่วยคำแทนที่ (replacive morpheme)

3) หน่วยคำที่เกิดจากบางส่วนของรากศัพท์หายไป (subtractive morpheme)

ข) การซ้ำคำ (reduplication) หมายถึง การซ้ำทั้งหมดหรือบางส่วนของรากศัพท์

ค) คำผสม (compounds) หมายถึง คำที่เกิดจากการผสมของหน่วยคำอิสระที่เป็นรากศัพท์ตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไป หน่วยคำที่มาผสมกันนั้นจะอยู่ในฐานะเท่าเทียมกัน กล่าวคือไม่มีหน่วยคำใดที่ทำหน้าที่ขยาย (determiner) และถูกขยาย (determined) ในการศึกษาประเภทของคำผสมนั้น จะดูถึงประเภทของคำที่เกิดจากการผสมคำและประเภทของหน่วยคำที่นำมาผสม

Matthews (1974) ได้อธิบายวิธีการสร้างคำโดยทั่วไปว่ามีวิธีการหลัก 3 วิธี คือ การผสมคำ (affixation) การซ้ำคำ (reduplication) และการเปลี่ยนแปลงของรากศัพท์ (modification)

ก) การผสมคำ ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ (prefixation) การเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ (suffixation) และการเติมหน่วยเติมกลางศัพท์ (infixation)

ข) การซ้ำคำ มี 2 ประเภท คือ การซ้ำบางส่วน (partial reduplication) และการซ้ำสมบูรณ์ (complete reduplication)

ค) การเปลี่ยนแปลงของรากศัพท์ มี 2 ประเภทย่อย ประเภทแรกคือ การเปลี่ยนแปลงบางส่วนของรากศัพท์ (partial modification) ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงสระ (vowel change) การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งการลงเสียงหนักเบา (stress change) การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ (tonal modification) และการหายไปบางส่วนของรากศัพท์ (subtraction) ประเภทที่สองคือ การเปลี่ยนทั้งหมดของรากศัพท์ (suppletion) เช่นในภาษาอังกฤษ คำว่า go 'ไป' เมื่อเป็นอดีตกาลจะเปลี่ยนรูปเป็น went

Anderson (1985) ได้กล่าวถึงการสร้างคำโดยทั่วไปว่ามีวิธีการหลัก 2 วิธี คือ การเปลี่ยนแปลงรากศัพท์ (stem modification) และการผสมคำ (compounding processes)

ก) การเปลี่ยนแปลงรากศัพท์ คือการทำให้รูปของรากศัพท์เปลี่ยนแปลงจากเดิม และมีผลทำให้ความหมายเปลี่ยนไปซึ่งมีวิธีการดังนี้ คือ

1) การผสมคำ (affixation) ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ (prefixation) การเติมหน่วยเติมกลางศัพท์ (infixation) และการเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ (suffixation)

2) การเปลี่ยนแปลงภายในรากศัพท์ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงสระ (change of vowel) การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ (change of consonant) และ การเปลี่ยนแปลงหน่วยเสียงซ้อนหรือหน่วยเสียงที่เป็นส่วนหนึ่งของพยางค์ (change of suprasegmental feature)

3) การซ้ำคำ (reduplication)

4) การหายไปบางส่วนจากรากศัพท์ (subtraction)

๖) การผสมคำ (compounding) คือการนำรากศัพท์ตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมา ประกอบเข้าด้วยกันซึ่งมีผลทำให้เกิดความหมายใหม่ที่ต่างจากเดิม

Bybee (1985) ได้อธิบายการผสมคำและการพาดำว่ามีความสัมพันธ์กันทางด้านประวัติ (diachronic relationship) กล่าวคือ หน่วยเติมศัพท์ (affixes) นั้นอาจเกิดจากการกร่อนของคำที่นำมาผสม เช่น หน่วยเติมหลังศัพท์ -ly ในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างใน คำว่า kingly แต่เดิมเป็นคำว่า king-like ต่อมา คำว่า like เกิดการกร่อนเป็น -ly และกลายเป็นหน่วยเติมหลังศัพท์

ปราณี กลละวณิชย์ และคณะ (1992) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างคำหลักๆที่ใช้ในการสร้างคำมี 4 วิธี คือ การผสมคำ (word compounding) การพาดำ (derivation) การซ้ำคำ (reduplication) และการแปลงหมวดคำ (conversion)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เป็นความรู้พื้นฐานทางทฤษฎีข้างต้น สรุปได้ว่า วิธีการสร้างคำโดยทั่วไปนั้นมี 10 วิธี คือ

1. การพาดำ (affixation) ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ (prefixation) การเติมหน่วยเติมกลางศัพท์ (infixation) การเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ (suffixation) และการเติมหน่วยเติมศัพท์ที่เป็นหน่วยเสียงซ้อนหรือหน่วยเสียงที่เป็นส่วนหนึ่งของพยางค์ (suprafixation)

2. การซ้ำคำ (reduplication) มี 2 ประเภท คือ การซ้ำบางส่วน (partial reduplication) และการซ้ำสมบูรณ์ (complete reduplication)

3. การเปลี่ยนรูปทั้งหมดของรากศัพท์ (suppletion)

4. การเปลี่ยนเสียงสระ (change of vowel)
5. การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ (change of consonant)
6. การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ (change of tone)
7. การเปลี่ยนตำแหน่งการลงเสียงหนักเบา (change of stress)
8. การหายไปบางส่วนของการากศัพท์ (subtraccion)
9. การผสมคำ (compounding)
10. การแปลงหมวดคำ (conversion)

สำหรับการวิเคราะห์วิธีการสร้างคำในวิชาภาษาศาสตร์ฉบับนี้ได้ยึดแนวคิดของ Nida (1970) เป็นหลัก

2. ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสร้างคำในภาษาตระกูลต่างๆที่พูดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

2.1 การสร้างคำในภาษาตระกูลไท-กะได (Tai-kadai) งานที่ศึกษาได้แก่

วัลยา ช้างขวัญอิน (1982) ได้ศึกษาลักษณะและวิธีการแปลงคำในภาษาไทย จากการศึกษาพบว่า ลักษณะการแปลงคำในภาษาไทยสามารถแบ่งได้เป็น 3 แบบใหญ่ๆ คือ การแปลงคำโดยแปลงเสียงวรรณยุกต์ (tonal derivation) การแปลงคำโดยแปลงเสียงพยัญชนะต้น (initial derivation) และการแปลงคำโดยแปลงเสียงสระ (vowel derivation)

การแปลงคำโดยแปลงเสียงวรรณยุกต์ หมายถึง การสร้างคำใหม่ในภาษาโดยการแปลงเสียงวรรณยุกต์ของคำหนึ่งที่มีใช้อยู่แล้วให้เป็นเสียงวรรณยุกต์อื่น ซึ่งทำให้กลายเป็นคำใหม่ มีความหมายใหม่ แต่ยังคงเกี่ยวเนื่องกันอยู่กับคำเดิม เช่น

ทอน /tʰəwɔŋ¹/ มีเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ เป็นคำกริยาหมายถึง ตัด บั่น ทำให้เป็นส่วนย่อย

ท่อน /tʰəwɔŋ³/ มีเสียงวรรณยุกต์สูงตก เป็นคำนาม หมายถึงส่วน ก้น อัน ตอน

การแปลงคำโดยแปลงเสียงพยัญชนะต้น หมายถึง การสร้างคำใหม่ในภาษาโดย
การแปลงเสียงพยัญชนะต้นของคำหนึ่งที่มีอยู่แล้วให้เป็นเสียงพยัญชนะอื่น กลายเป็นคำใหม่
มีความหมายใหม่ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความหมายของคำเดิม มี 3 ลักษณะ คือ การแปลงเสียง
ระหว่างพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรกลาง (unaspirated consonant) กับพยัญชนะต้นที่เป็นอักษร
สูงหรืออักษรต่ำ (aspirated consonant) เช่น

ตอน /tɔɔn¹/ เป็นคำนาม หมายถึง ห้อง ชุด ท่อน ระยะเวลา

ทอน /thɔɔn¹/ เป็นคำกริยา หมายถึง ตัด บั่น ทำให้เป็นส่วนน้อย

การแปลงระหว่างพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรกลางกับพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรต่ำ เช่น

จุ่ม /cɯm²/ หมายถึง เอาของทิ้งลงไปลงในของเหลว

ชุ่ม /chɯm³/ หมายถึง เปียกชื้น

การแปลงระหว่างพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ควบคู่กับพยัญชนะต้น /-r-/ , /-l-/ และ
/-w-/ กับพยัญชนะต้นที่เป็น /r-/ , /l-/ และ /w-/ โดยไม่มีพยัญชนะเสียงอื่นมาควบคู่หรือ
เมื่อเป็นพยัญชนะต้น เช่น

รุด /ruut³/ หมายถึง กริยาที่เอามือทำสิ่งซึ่งมีลักษณะยาวแล้วครูดไป

ครูด /kbruut³/ หมายถึง ถูไป สี่ไป

ลอน /lɔɔn¹/ หมายถึง เป็นตอนสูงๆ ต่ำๆ อย่างคลื่น

คลอน /khlɔɔn¹/ หมายถึง โยก โคลง ไหว

วิก /wak⁴/ หมายถึง เอาอุ้งมือตักน้ำขึ้นมา

ควิก /kbwak⁴/ หมายถึง งอนิ้วตักออกมา

จากตัวอย่างข้างต้นอาจวิเคราะห์ได้ /kb-/ เป็นหน่วยเติมหน้าศัพท์ประเภทหนึ่งก็ได้

การแปลงคำโดยแปลงเสียงสระ หมายถึงการสร้างคำใหม่ในภาษาโดยการแปลงเสียงสระของคำหนึ่งที่มีใช้อยู่แล้วให้เป็นเสียงสระอื่น กลายเป็นคำใหม่ มีความหมายใหม่ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความหมายของคำเดิม เช่น

ปรับ /prap²/ หมายถึง ทำให้เรียบ ทำให้เสมอ

ปราบ /praap²/ หมายถึง ทำให้ราบ

วจินตน์ ภาณพงศ์ (1987) ได้อธิบายโครงสร้างของคำในภาษาไทยไว้ดังนี้

ก) หน่วยคำในภาษาไทยมี 2 ประเภท ได้แก่ หน่วยคำอิสระและหน่วยคำไม่อิสระ หน่วยคำอิสระ คือ หน่วยคำที่ปรากฏตามลำพังได้ เช่น คน ถนน เป็นต้น หน่วยคำไม่อิสระ คือหน่วยคำที่ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่นเท่านั้น เช่น นัก- ในตัวอย่างว่า นักเรียน เป็นต้น หน่วยคำไม่อิสระนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทที่เติมข้างหน้าคำและประเภทที่เติมข้างต้นหรือตรงกลางหรือข้างท้าย

1) ประเภทที่เติมข้างหน้าคำ เมื่อเติมแล้วจะมีลักษณะ คือ เกิดรูปใหม่ซึ่งแตกต่างออกไป รูปคำนี้จะป็นคำชนิดเดียวกับรูปเดิม และจะแสดงลักษณะไวยากรณ์ เช่น พจน์ กาล มาลา วาจก เป็นต้น แตกต่างออกไป ตัวอย่างเช่น คำว่า พี่ เมื่อซ้ำคำเป็น พี่ๆจะเป็นคำพหูพจน์ หมายถึง พี่หลายคน (คำซ้ำแต่ละคำถือว่าประกอบด้วย หน่วยคำอิสระหนึ่งหน่วยคำ และหน่วยคำไม่อิสระหนึ่งหน่วยคำ)

2) ประเภทที่เติมข้างต้นหรือตรงกลางหรือข้างท้าย เมื่อเติมแล้วจะมีลักษณะคือ เกิดรูปคำใหม่ซึ่งต่างออกไป รูปนี้อาจจะเป็นคำคนละชนิดหรือชนิดเดียวกับรูปคำเดิมก็ได้และจะไม่แสดงลักษณะไวยากรณ์อย่างใดเลย ตัวอย่างประเภทที่เติมข้างต้น เช่น นัก- เป็นหน่วยคำ ซึ่งเมื่อเติมข้างหน้าคำ เช่น เขียน แล้วเกิดเป็นคำ นักเขียน ทำให้เป็นคำคนละชนิดกับ เขียน และการเติมนี้ไม่ได้แสดงลักษณะไวยากรณ์อย่างใดเลย ตัวอย่างประเภทที่เติมตรงกลาง เช่น เสียงสระ -า เป็นหน่วยคำ ซึ่งเมื่อเติมตรงกลางคำ เช่น ตรวจ เกิดเป็นคำ ตำรวจทำให้เป็นคำคนละชนิดกับกับ ตรวจ ตัวอย่างประเภทที่เติมข้างท้าย เช่น -กร เป็นหน่วยคำ เมื่อเติมข้างท้ายคำ เช่น วิชา เกิดเป็นคำ วิทยากร ซึ่งเป็นคำชนิดเดียวกับวิชาเดิม และการเติมนี้ไม่ได้แสดงลักษณะไวยากรณ์อย่างใดเลย

ข) คำผสม หมายถึงคำที่ประกอบด้วย หน่วยคำอิสระล้วนๆ เช่น รถไฟ
 ฝึกลม เป็นต้น

ค) คำผสาน หมายถึงคำที่ประกอบด้วยหน่วยคำไม่อิสระ อย่างน้อยหนึ่ง
 หน่วยคำ เช่น เด็กๆ วิทยากร เป็นต้น

Li (1988) ได้อธิบายวิธีการสร้างคำในภาษาตระกูลไทโดยอ้างอิงภาษาไทย
 กลางว่า มี 3 วิธี คือ การผสานคำ การซ้ำคำ และการผสมคำ

ก) การผสานคำ เท่าที่พบมีเฉพาะการเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ (prifix)
 เท่านั้น ซึ่งเกิดจากการกร่อนของคำผสม เช่น หน่วยเติมหน้าศัพท์ /ma-/ ซึ่งแสดงถึงชื่อของ
 ผลไม้ ตัวอย่างในคำว่า /ma-phraau/ ‘มะพร้าว’ มาจากคำว่า /maak/ ‘มาก’ เป็นต้น

ข) การซ้ำคำ มี 2 ประเภท คือ การซ้ำทั้งคำ เช่น /dii-dii/ ‘ดี’
 มาจากคำว่า /dii/ ‘ดี’ และการซ้ำบางส่วน เช่น /sanuk-sanaaan/ ‘สนุกสนาน’ มาจาก
 คำว่า /sanuk/ ‘สนุก’ เป็นต้น

ค) การผสมคำ เป็นวิธีหลักที่ใช้ในภาษาตระกูลไท เช่น คำว่า
 /naa-taa/ ‘หน้าตา’ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีวิธีการสร้างคำดั้งเดิม (old processes of derivation) คือ
 การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ (alternation of consonants) การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์
 (alternation of tone) เช่น /nii/ ‘นี่’ กับ /nii/ ‘นี่’ และการเปลี่ยนทั้งเสียงสระ
 และวรรณยุกต์ เช่น /nooj/ น้อย กับ /nooj/ หน้อย เป็นต้น

วินัย ภูระหงษ์ (1990) ได้อธิบายว่าการประกอบคำขึ้นใช้ในภาษาไทยมี 2 วิธี
 คือ การรวมหน่วยคำ และการซ้ำหน่วยคำ

ก) การรวมหน่วยคำ มี 2 ประเภท คือ การรวมหน่วยคำไม่อิสระกับหน่วย
 คำไม่อิสระหรือหน่วยคำอิสระ คำที่เกิดขึ้นใหม่เรียกว่า คำผสาน เช่น /นักร/ รวมกับหน่วยคำ
 อิสระ /เรียน/ เป็น /นักรเรียน/ และการรวมหน่วยคำอิสระกับหน่วยคำอิสระถ้าหน่วยคำอิสระ
 ที่นำมารวมกันมีความหมายต่างกัน ไม่เกี่ยวข้องกันหรือไม่เป็นไปในทำนองเดียวกัน คำที่เกิดขึ้น
 ใหม่เรียกว่า คำประสม เช่น รถไฟ โรงเรียน เป็นต้น แต่ถ้าหน่วยคำที่นำมารวมกันมี

ความหมายเหมือนกันหรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน คำที่เกิดขึ้นใหม่เรียกว่า คำซ้อน เช่น บ้านเรือน ทบตี เป็นต้น

ข) การซ้ำหน่วยคำ ได้แก่การกล่าวหน่วยคำนั้น 2 ครั้ง คำที่เกิดขึ้นใหม่เรียกว่า คำซ้ำ เช่น บ่อฮๆ ต้า ฮ้าๆ เป็นต้น

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำในภาษาตระกูลไท-กะได สรุปได้ว่ามีวิธีการสร้างคำ 6 วิธี คือ การผสานคำ การซ้ำคำ การแปลงเสียงวรรณยุกต์ การแปลงเสียงพยัญชนะต้น การแปลงเสียงสระ และการผสมคำ วิธีที่ใช้มากที่สุดคือ การผสมคำ

2.2 การสร้างคำในภาษาตระกูลจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan) งานที่ศึกษา
ได้แก่

Egerod (1988) ได้อธิบายวิธีการสร้างคำที่เป็นลักษณะร่วมของภาษาในตระกูลจีน-ทิเบตว่า มี 3 วิธี คือ การผสานคำ (affixation) การเปลี่ยนเสียงสระ (vowel alternation) และการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น (initial consonant alternation)

ก) การผสานคำ ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ (prefix) หน่วยเติมหน้าศัพท์ที่มีการสืบสร้างไว้ในภาษาตระกูลจีน-ทิเบตดั้งเดิม คือ s- แสดงการริต (causative) m- แสดงกริยากรรมกริยา (Intransitive) นอกจากนี้ยังมี b-, d-, g-, r- และอื่นๆอีกมากมายในแต่ละภาษาย่อย การเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ (suffix) ได้แก่ -s, -t และ -n และการเติมหน่วยเติมกลางศัพท์ (infix) ได้แก่ -r- และ -l-

ข) การเปลี่ยนเสียงสระ พบในภาษาทิเบตและภาษาจีน

ค) การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น พบในภาษา เช่น ภาษาจีน พม่า และทิเบต คำกริยาที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงโฆษะจะเป็นกริยากรรม (intransitive) และคำกริยาที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอโฆษะจะเป็นกริยากรรม (transitive)

Ramsey (1989) ได้กล่าวถึงการสร้างคำในภาษาจีนว่ามี 3 วิธี คือ การซ้ำคำ (reduplication) การเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ (prefix) และการผสมคำ

ก) การซ้ำคำ เช่น dēng-dēng รอชั่วขณะ มาจากรากศัพท์ deng ‘รอ’

ข) การเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ เช่น หน่วยเติมหลังศัพท์ -zi แสดงคำนามที่อ้างถึงมนุษย์ ตัวอย่างเช่น bǎizi ‘เด็ก’

ค) การผสมคำ เป็นวิธีการสร้างคำหลักในภาษาจีน เช่น mǎimai ‘ธุรกิจ’ มาจากคำว่า mǎi ‘ขาย’ ผสมกับคำว่า mai ‘ซื้อ’

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นสรุปได้ว่า การสร้างคำในภาษาตระกูลจีน-ทิเบตมี 5 วิธี คือ การผสมคำ การซ้ำคำ การเปลี่ยนเสียงสระ การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น และการผสมคำ วิธีที่ใช้มากที่สุดคือ การผสมคำ

2.3 การสร้างคำในภาษาตระกูลม้ง-เย้า (Mio-Yao) งานที่ศึกษาได้แก่งานของ

วิชัย กฤตประโชชน์ (2533) ได้กล่าวถึงคำที่ได้จากการสร้างคำในภาษาเย้าว่า มี 2 ประเภท คือ คำผสม เช่น คำว่า ʔaw3 ɭo:1 ‘ภรรยาหลวง’ มาจากการผสมคำ ʔaw3 ‘ภรรยา’ กับ ɭo:1 ‘ใหญ่’ และคำซ้ำ เช่น dzja:p2 ‘เที่ยว’ เป็น dzja:p2 dzja:p2 ‘เที่ยวไปเรื่อยๆ’

สุดจิตต์ วิชชุโรจน์ (2534) ได้กล่าวถึงคำในภาษาเมี่ยน-เย้าว่า มี 2 ประเภท ประเภทแรก คือ คำมูล ส่วนใหญ่มักมีลักษณะเป็นพยางค์เดี่ยว เช่น pje: ‘ชน’ ประเภทที่สองคือ คำประกอบมี 2 ประเภท คือ คำผสม และคำซ้ำ

จากการศึกษางานข้างต้น สรุปได้ว่า ภาษาตระกูลม้ง-เย้ามีวิธีการสร้างคำ 2 วิธี คือ การซ้ำคำ และการผสมคำ

2.4 การสร้างคำในภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก (Austroasiatic) งาน
ที่ศึกษา ได้แก่

เอกวิทย์ จิโนวัฒน์ (1983) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษา
กุษ บรู และโซ้ จากการศึกษาพบว่า การสร้างคำในภาษาทั้งสามมีทั้งที่เหมือนกัน คล้ายคลึงกัน
และแตกต่างกัน กล่าวคือ ในภาษาทั้งสามมีวิธีการสร้างคำร่วมกันอยู่ 2 วิธี คือ การสร้างคำ
โดยการผสานคำและการซ้ำคำ ส่วนในภาษากุษมีวิธีการสร้างคำที่แตกต่างออกไป คือ มีการ
สร้างคำโดยการเปลี่ยนลักษณะน้ำเสียงเพิ่มอีกวิธีหนึ่ง การผสานคำในภาษาทั้งสามสามารถแบ่ง
ออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ คือ การผสานคำเพื่อเปลี่ยนกริยาให้เป็นคำนาม การผสานคำเพื่อ
สร้างคำนามใหม่ การผสานคำเพื่อสร้างคำกริยาใหม่ และการผสานคำเพื่อเปลี่ยนคำกริยาให้เป็น
คำนาม

Diffloth (1988) ได้อธิบายวิธีการสร้างคำในภาษาตระกูล
ออสโตรเอเชียติก ที่สำคัญมี 2 วิธี วิธีแรก คือ *การผสานคำ* (affixation) หน่วยเติม
ศัพท์ในภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติกมีเฉพาะหน่วยเติมหน้าศัพท์ (prefix) และหน่วยเติมกลาง
ศัพท์ (infix) จะไม่พบหน่วยเติมหลังศัพท์ (suffix) ยกเว้นภาษานิโคบาร์ส (Nicobarese)
ซึ่งเป็นภาษาที่มีส่วนของคำที่เกิดอยู่ติดกับส่วนท้ายของคำ (enclitic) คล้ายหน่วยเติมหลังศัพท์
แต่ไม่ได้จัดให้เป็นหน่วยเติมหลังศัพท์อย่างในภาษาตระกูลอื่น หน่วยเติมหน้าศัพท์และหน่วยเติม
กลางศัพท์จะเกิดประกอบกับรากศัพท์ซึ่งมีลักษณะเป็นคำอย่างค้เดี่ยว และอาจมีหลายหน้าที่ซึ่งขึ้นอยู่กับ
กับรากศัพท์ที่หน่วยเติมศัพท์นั้นเข้าไปประกอบอยู่ด้วย วิธีที่สอง คือ *การซ้ำคำซ้ำ*
(reduplication) หมายถึงการซ้ำเสียงหรือการซ้ำความหมาย ซึ่งเป็นการซ้ำเพื่อให้เกิดคำ
ประเภทที่ใช้บรรยายลักษณะของ เสียง สี แสง รูปร่าง การเคลื่อนไหว ความรู้สึก อารมณ์ และ
ความสวยงาม ฯลฯ ของผู้ใช้ภาษาแต่ละบุคคล ดังนั้นจึงหารูปแบบที่แน่นอนไม่ได้ และการซ้ำคำ
ในบางครั้งก็มีการหิมคำมาจวมภาษาอื่นด้วย

ในกรณีนี้ Diffloth ไม่ได้กล่าวถึง การผสมคำ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าเป็นวิธีการสร้าง
คำวิธีหนึ่งในภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก

Pornpen Sujinpram (1989) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างคำในภาษาเขมรเหนือ (Northern Khmer) ว่ามี 4 วิธี วิธีแรก คือ *การพสานคำ* (affixation) ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ เช่น การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ /C-/ ซึ่งจะมีรูปซ้ำกับพยัญชนะต้นของรากศัพท์เพื่อแสดงการกระทำที่ต่อเนื่องกัน ตัวอย่าง คำว่า *puwər* ‘เขย้าต่อเนื่องกัน’ เป็นต้น และการเติมหน่วยเติมกลางศัพท์ เช่น การเติม /-b-/ เพื่อเปลี่ยนคำกริยาให้เป็นคำนาม ตัวอย่าง คำว่า *rwəm* ‘เดินร่า’ เป็น *rbwəm* ‘การเดินร่า’ วิธีที่สอง คือ *การลด* (reduction) เช่น คำว่า /pi:dəm/ ‘จากจุดเริ่มต้น’ เป็น /pdə:m/ ‘เริ่มต้น’ เป็นต้น วิธีที่สาม คือ *การผสมคำ* (compounding) เช่น คำว่า /knəŋ-de:c/ ‘ห้องนอน’ มาจากการผสมคำว่า /knəŋ/ ‘ห้อง’ กับ /de:c/ ‘นอน’ วิธีที่สี่ คือ *การซ้ำคำ* (reduplication) มี 2 ประเภท ได้แก่ การซ้ำสมบูรณ์ เช่น /kme:n-kme:n/ ‘เด็กหลายคน’ และ การซ้ำบางส่วน เช่น /kme:n/ ‘เด็ก’ เป็น /kme:n-kmaŋ/ ‘เด็กหลายคน’

จากการศึกษางานที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำในภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติกข้างต้นสรุปได้ว่า มีวิธีการสร้างคำ 4 วิธี การพสานคำ การลด การซ้ำคำ และการผสมคำ ส่วนใหญ่จะใช้วิธีการผสมคำ

2.5 การสร้างคำในภาษาตระกูลออสโตรเนเซียน (Austronesian)

2.5.1 ลักษณะทั่วไปของการสร้างคำในภาษาตระกูลออสโตรเนเซียน

จากการศึกษาของ Pawley (1988) พบว่าการสร้างคำในภาษาตระกูลออสโตรเนเซียนมี 3 วิธี คือ การพสานคำ การซ้ำคำ และการผสมคำ วิธีที่ใช้มากที่สุด คือ *การพสานคำ* ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะเด่นของภาษาในตระกูลนี้

2.5.2 การสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐาน งานที่ศึกษา ได้แก่

Payne (1970) ได้อธิบายวิธีการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานว่ามี 4 วิธี คือ *การพสานคำ* หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ ได้แก่ หน่วยเติมหน้าศัพท์ และหน่วยเติมหลังศัพท์ การพสานคำมี 2 ประเภท คือ การพสานคำเพื่อทำให้เป็นคำนาม หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ ได้แก่ *pə(˜)-___-an*, *pə(r)-___-an*, *-nya*, *kə-___-an*, *-an*, *pə(˜)-*, *sə-* และ *-wan* และการพสานคำเพื่อทำให้เป็นคำกริยา หน่วยเติมศัพท์ที่ทำหน้าที่นี้ ได้แก่ *mə(˜)*, *bə(r)-*, *pə(r)-*, *-kan*, *-i*, *kə-___-an*, *kə-*, *bər-___-an*, *tər-*, *-an*, *pə(˜)-*

และ se- (สัญลักษณ์ ~ คือพยัญชนะนาสิกที่มีฐานในการออกเสียงเหมือนกับเสียงพยัญชนะต้นของรากศัพท์) การซ้ำคำ มี 2 ประเภท คือ การซ้ำคำนามที่ทำให้คำนามมีความหมายเป็นพหูพจน์และการซ้ำคำกริยาที่ทำให้คำกริยาที่แสดงการกระทำอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมี การซ้ำคำแบบการใช้ร่วมกันระหว่างการซ้ำคำและการผสมคำ เช่น คำว่า /lari/ 'วิ่ง' ซ้ำคำเป็น /lari-lari/ 'วิ่งแล้ววิ่งอีก' และเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ /ber-/ เป็น /berlari-lari/ 'วิ่งแล้ววิ่งอีกร่วมกัน' และการซ้ำคำแบบการผสมระหว่างการซ้ำคำและการเปลี่ยนลักษณะทางสัทศาสตร์ หรือการซ้ำคำบางส่วนนั่นเอง เช่น คำว่า kueh 'ขนม' เป็น kueh-ueh 'ขนมหลายอย่าง' เป็นต้น

Hassan (1974) ได้อธิบายวิธีการสร้างคำในภาษามลายู มาตรฐานมี 3 วิธี คือ การผสมคำ (affixation) หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ ได้แก่ หน่วยเติมหน้าศัพท์ (prefix) หน่วยเติมหลังศัพท์ (suffix) หน่วยเติมกลางศัพท์ (infix) และหน่วยเติมรอบศัพท์ (circumfix) การซ้ำคำ (reduplication) มี 2 ประเภท ประเภทแรก คือ การซ้ำแท้ (reduplication proper) ได้แก่ การซ้ำสมบูรณ์ (full reduplication) เช่น budak 'เด็ก' เป็น budak-budak 'เด็กหลายคน' และการซ้ำบางส่วน (partial reduplication) เช่น budak 'เด็ก' เป็น bek-budak 'เด็กหลายคน' ประเภทที่สอง คือ การซ้ำอย่างคล้องจอง (rhyming) และการซ้ำเสียงพยัญชนะ (chiming) เช่น bukit 'ภูเขา' เป็น bukit-bukau 'ภูเขาหลายลูก' และ gunung 'เทือกเขา' เป็น gunung-ganang 'เทือกเขาหลายลูก' และการผสมคำ (compounding) มี 2 ประเภท ประเภทแรก คือ การผสมคำซึ่งคำที่ได้จากการผสมคำมีประเภทของคำเหมือนกับคำหลัก (head) เรียกว่า *endocentric compounds* เช่น คำนาม kayu api 'ไฟ' มาจาก คำนาม kayu 'ไม้' ซึ่งเป็นคำหลัก ผสมกับ คำนาม api 'ไฟ' ซึ่งเป็นคำขยาย ประเภทที่สอง คือ การผสมคำซึ่งคำที่ได้จากการผสมคำมีประเภทของคำต่างกับคำหลัก เรียกว่า *exocentric compounds* เช่น คำกริยา langkah kanan 'มีโชค' มาจาก คำนาม langkah 'ขั้น' ซึ่งเป็นคำหลัก ผสมกับ คำคุณศัพท์ kanan 'ขวา' ซึ่งเป็นคำขยาย

วิธีการสร้างคำทั้งสามนี้สามารถใช้ร่วมกันได้ เช่น การใช้ร่วมกันระหว่างการซ้ำคำกับการผสานคำ ตัวอย่างเช่น berjalan-jalan 'เดินกัน' มาจากการเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ ber- กับ การซ้ำคำ jalan-jalan เป็นต้น

Haji Omar (1983) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างคำของภาษาต่างๆในตระกูลออสโตรเนเซียนที่พูดในประเทศมาเลเซียว่า มีวิธีการสร้างคำที่เหมือนกัน ซึ่งมี 3 วิธีด้วยกัน วิธีแรก คือ การผสานคำ ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ การเติมหน่วยเติมกลางศัพท์ และการเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ วิธีที่สอง คือ การซ้ำคำ มี 2 ประเภทคือ การซ้ำทั้งคำ และการซ้ำเฉพาะรากศัพท์ วิธีที่สาม คือ การผสมคำ นอกจากนี้บางภาษามีวิธีการสร้างคำเพิ่มอีกวิธีหนึ่ง คือ การทำให้เป็นเสียงนาสิก (nasalization)

Abas (1985) ได้อธิบายหน่วยคำที่เกี่ยวข้องกับการผสานคำในภาษามลายูมาตรฐานโดยกำหนดชื่อตามหน้าที่และความหมายของหน่วยคำเหล่านั้น เช่น คำว่า membaca 'อ่าน' หน่วยคำ meN- ซึ่งมีหน่วยคำย่อย menge-, mem-, meng- และ me- ทำหน้าที่แสดงคำกริยา และ penulis 'ผู้เขียน' หน่วยคำ peN- ซึ่งมีหน่วยคำย่อย penge-, pem-, pen-, peng และ pe- แสดงความหมายเป็นผู้กระทำ

Karim และคณะ (1992) ได้ใช้เกณฑ์การสร้างคำแบ่งประเภทของคำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ในภาษามลายูมาตรฐานออกเป็น 3 ประเภท ประเภทแรกคือ คำที่เกิดจากการผสานคำ หน่วยเติมศัพท์ที่ใช้ ได้แก่ หน่วยเติมหน้าศัพท์ หน่วยเติมหลังศัพท์ หน่วยเติมกลางศัพท์ และหน่วยเติมรอบศัพท์ ประเภทที่สองคือ คำที่เกิดจากการซ้ำคำ มี 3 ประเภทย่อย คือ คำที่เกิดจากการซ้ำสมบูรณ์ คำที่เกิดจากการซ้ำบางส่วน และคำที่เกิดจากการซ้ำที่มีจังหวะที่แน่นอน ประเภทที่สามคือ คำที่ได้จากการผสมคำ

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานข้างต้นสรุปได้ว่ามีวิธีการสร้างคำ 3 วิธี คือ การผสานคำ การซ้ำคำ และการผสมคำ วิธีที่ใช้มากที่สุด คือ การผสานคำ

2.5.3 การสร้างคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานี งานที่ศึกษา ได้แก่

Paitoon Masmintra Chayanara (1983) ได้กล่าวถึงหน่วยคำไม้อิสระ (bound morpheme) ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมี 2 ประเภท คือ หน่วยคำไม้อิสระที่ติดกับคำนามและหน่วยคำไม้อิสระที่ติดกับคำกริยา หน่วยคำไม้อิสระแต่ละประเภทมี 4 ประเภทย่อย ได้แก่ หน่วยคำไม้อิสระที่อยู่ข้างหน้า หน่วยคำไม้อิสระที่อยู่ข้างหลัง หน่วยคำไม้อิสระที่อยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง และหน่วยคำไม้อิสระที่เป็นส่วนหนึ่งของพยางค์ คือ ความยาวของเสียงพยัญชนะ

Anat Wonggositkul (1985) ได้ศึกษาประเภทของคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีที่พูดในเขตตำบลยามู อำเภอสะทิง จังหวัดปัตตานี จากการศึกษาพบว่าประเภทของคำ 4 ประเภท ได้แก่ คำนาม (nominals) คำกริยา (verbals) คำคุณศัพท์ (adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (adverb) และอื่นๆ (particles) ซึ่งประกอบด้วย คำบุพบท (preposition) คำเชื่อม (conjunction) คำจำนวนนับ (numerals) คำบอกจำนวน (quantifiers) คำแสดงคำถาม (interrogative) คำแสดงปฏิเสธ (negative) คำแสดงตอบรับ (affirmative) และคำแสดงการเน้น (emphatics) นอกจากนี้ยังได้ศึกษาวิธีการสร้างคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ ดังนี้

ก) การสร้างคำนาม มี 4 วิธี วิธีแรก คือ การผสมคำ ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ เช่น suʃa? ‘หนังสือ’ เป็น maʃuʃa? ‘เขียน’* และการเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ เช่น ʃam^o? ‘ผม’ เป็น ʃam^o?te ‘ลูกเงาะ’ วิธีที่สอง คือ การซ้ำคำ มีเฉพาะการซ้ำสมบุรณ์เท่านั้น เช่น budo? ‘เด็ก’ เป็น budo? budo? ‘เด็กหลายคน’ วิธีที่สาม คือ การผสมคำ เช่น ʃumoh batu ‘ตึก’ มาจากการผสม ʃumoh

* ตามความเห็นของผู้วิจัย การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ลักษณะนี้ ถือว่าเป็นการสร้างคำกริยาไม่ใช่การสร้างคำนาม

'บ้าน' กับ batu 'หิน' วิธีที่สี่ คือ เปลี่ยนตำแหน่งการลงเสียงหนักเบา เช่น buwəh 'ผลไม้'
เป็น buwəh 'ออกผล'

ข) การสร้างคำกริยา การสร้างคำกริยามี 2 วิธี คือ
การพसानคำ ได้แก่ การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ เช่น namɨŋ 'ร้อง(เพลง)' เป็น pənamɨŋ
'นักร้อง'*² และการเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ เช่น gutɨŋ 'ตัด' เป็น gutɨŋe 'กรรไกร'*³
วิธีที่สอง คือ การเปลี่ยนตำแหน่งการลงเสียงหนักเบา เช่น bade 'อิง' เป็น bəde 'อิงกัน'

ค) การสร้างคำคุณศัพท์ มีวิธีเดียว คือ การซ้ำคำ เช่น
kəci? 'เล็ก' เป็น kəci? kəci? 'เล็กมาก'

ง) การสร้างคำกริยาวิเศษณ์ มีวิธีเดียว คือ การซ้ำคำ เช่น
sugoh 'จริง' เป็น sugoh sugoh 'จริงๆ'

Waemaji Paramal (1991) ได้ศึกษาพยัญชนะเสียงยาวใน
ภาษามลาญถิ่นปัตตานี ซึ่งปรากฏในตำแหน่งต้นคำ อันเป็นผลจากการลดรูปคำและวลี พยัญชนะ
เสียงยาวนี้ถือว่าการกร่อนของพยางค์ต้นของคำหลายพยางค์หรือที่มีการเติมหน่วยเติมหน้า
ศัพท์ ซึ่งผลกระทบต่อภาษามลาญถิ่นปัตตานีในระดับหน่วยเสียง หน่วยคำ และไวยากรณ์
หน่วยเติมศัพท์ในภาษามลาญถิ่นปัตตานีที่กล่าวถึง ได้แก่ หน่วยเติมหน้าศัพท์ เช่น /bə-/ ในคำ
ว่า /bəgəcoh/ 'ชกกัน' หน่วยเติมหลังศัพท์ เช่น /-pe/ ในคำว่า /ɾawa?pe/ 'คำตอบ'
และหน่วยเติมศัพท์ซ้อน เช่น /kə---e/ ในคำว่า /kəbəsəŋe/ 'ความยิ่งใหญ่'

* ตามความคิดเห็นของผู้วิจัยถือว่าเป็นสร้างสร้างคำกริยาไม่ใช่การสร้างคำนาม

** ตามความคิดเห็นของผู้วิจัย การเติมหน่วยเติมหน้าศัพท์ลักษณะนี้ถือว่าการสร้าง
คำนามไม่ใช่การสร้างคำกริยา

*** ตามความคิดเห็นของผู้วิจัย การเติมหน่วยเติมหลังศัพท์ลักษณะนี้ถือว่าการสร้าง
คำนามไม่ใช่การสร้างคำกริยา

พินดา บัวเลิศ (1993) ได้ศึกษาคำประสมในภาษามลายูถิ่นปัตตานี จากการศึกษพบว่า คำประสมในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีโครงสร้าง 2 แบบ คือ คำประสมที่ไม่มีส่วนประกอบใดเป็นหน่วยสร้าง และคำประสมที่มีส่วนประกอบส่วนหนึ่งเป็นหน่วยสร้าง โครงสร้างทั้งสองแบบนี้แต่ละแบบจำแนกต่อไปได้อีก 2 แบบย่อย คือ คำประสมเข้าสู่ศูนย์กลาง (subordinative endocentric compound) และ คำประสมไร้ศูนย์กลาง (exocentric compound) สำหรับส่วนประกอบคำประสมนั้นอาจมาจากหมวดคำนาม เอกกรรม กริยา สกรรมกริยา คำคุณศัพท์ คำบุพบท คำบอกจำนวน และคำลักษณนาม คำประสมเองก็อาจอยู่ในหมวดคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำบุพบท นอกจากนี้คำประสมยังสามารถจำแนกได้ 4 ประเภทตามที่มาของคำ คือ คำประสมที่เป็นคำร่วมเชื้อสาย คำประสมที่เกิดจากการยืมทับศัพท์ คำประสมที่เกิดจากการยืมโดยการแปล และคำประสมที่บัญญัติขึ้นใหม่

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า พินดาไม่ได้กล่าวถึงคำประสมประเภทคำกริยาพิเศษเลย ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีในภาษามลายูถิ่นปัตตานี เช่น คำว่า /kaki bajε/ ‘โดยเท้าเปล่า’ นอกจากนี้แล้วพินดา ยังไม่ได้กล่าวถึงคำประสมที่มีส่วนประกอบมากกว่า 3 ส่วนขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีในภาษามลายูถิ่นปัตตานีเช่นกัน เช่น คำว่า /ʔwʔε bwʔw? kapa tube/ ‘คนขับเครื่องบิน’ มาจากการผสมคำ 4 คำ คือ /ʔwʔε/ ‘คน’ เป็นคำนาม /bwʔw?/ ‘ถือ’ เป็นคำกริยากรรม /kapa/ ‘เรือ’ เป็นคำนาม และ /tube/ ‘บิน’ เป็นคำกริยากรรม

จากการศึกษงานที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำในภาษามลายูถิ่นปัตตานีข้างต้นสรุปได้ว่า มีวิธีการสร้างคำ 4 วิธี คือ การผสมคำ การซ้ำคำ การเปลี่ยนตำแหน่งการลงเสียงหนักเบา และการผสมคำ

ถึงแม้ว่าภาษาตระกูลต่างๆที่พูดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีวิธีการสร้างคำที่แตกต่างกันไปตามที่ได้กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตาม มีวิธีการสร้างคำ 2 วิธีที่มีใช้ในทุกตระกูล คือ การซ้ำคำ และการผสมคำ

สำหรับการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีนั้น ถึงแม้ว่าได้มีผู้ศึกษาไว้แล้วก็ตาม ผู้วิจัยพบว่ามีบางส่วนที่น่าจะวิเคราะห์ต่อไปได้อีก และบางส่วนสามารถวิเคราะห์

แตกต่างจากที่มีการวิเคราะห์ไว้แล้ว กล่าวคือ ในส่วนของภาษามลาญมาตรฐานนั้นผู้วิจัยพบว่ายังไม่มีงานใดกล่าวถึงการสร้างคำด้วยวิธีการแปลงหมวดคำ ในการแบ่งประเภทของการผสมคำ ส่วนใหญ่จะแบ่งเฉพาะประเภทหลักๆ 4 ประเภทเท่านั้น คือ การผสมคำเพื่อสร้างคำนาม การผสมคำเพื่อสร้างคำกริยา การผสมคำเพื่อสร้างคำคุณศัพท์ และการผสมคำเพื่อสร้างคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่งผู้วิจัยพบว่ายังมีการผสมคำประเภทอื่นๆอีก เช่น การผสมคำเพื่อสร้างคำลักษณนาม เป็นต้น นอกจากนี้ประเภทของการผสมคำหลักเหล่านี้ยังสามารถแบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้อีก ส่วนในภาษามลาญถิ่นปัตตานีนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีการศึกษาเฉพาะการสร้างคำนาม การสร้างคำกริยา การสร้างคำคุณศัพท์ และการสร้างคำกริยาวิเศษณ์เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีการสร้างคำประเภทอื่นๆอีกที่ยังไม่ได้ศึกษา เช่น การสร้างคำลักษณนาม การสร้างคำถาม เป็นต้น ในเรื่องการผสมคำ ในงานที่มีผู้ศึกษาแล้วนั้นมีการแบ่งประเภทของการผสมคำโดยใช้ประเภทของหน่วยเติมศัพท์เป็นเกณฑ์เท่านั้น ซึ่งในการแบ่งประเภทของการผสมคำนี้ยังสามารถใช้เกณฑ์อื่นๆได้อีก เช่น เกณฑ์ทางความหมาย เป็นต้น ในเรื่องการซ้ำคำ ผู้วิจัยพบว่ายังไม่มีงานวิจัยใดที่กล่าวถึงการซ้ำบางส่วน และไม่มีผู้กล่าวถึงการแปลงหมวดคำซึ่งมีในภาษามลาญถิ่นปัตตานี นอกจากในภาษามลาญถิ่นปัตตานีที่มีการศึกษาแล้วนั้นเป็นภาษามลาญถิ่นปัตตานีที่พูดในพื้นที่ต่างจากภาษามลาญถิ่นปัตตานีที่ผู้วิจัยศึกษา

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาวิธีการสร้างคำในภาษามลาญมาตรฐานและมลาญถิ่นปัตตานี เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ที่สมบูรณ์ และในบางกรณีผลการวิเคราะห์แตกต่างจากที่มีการศึกษาไว้แล้ว